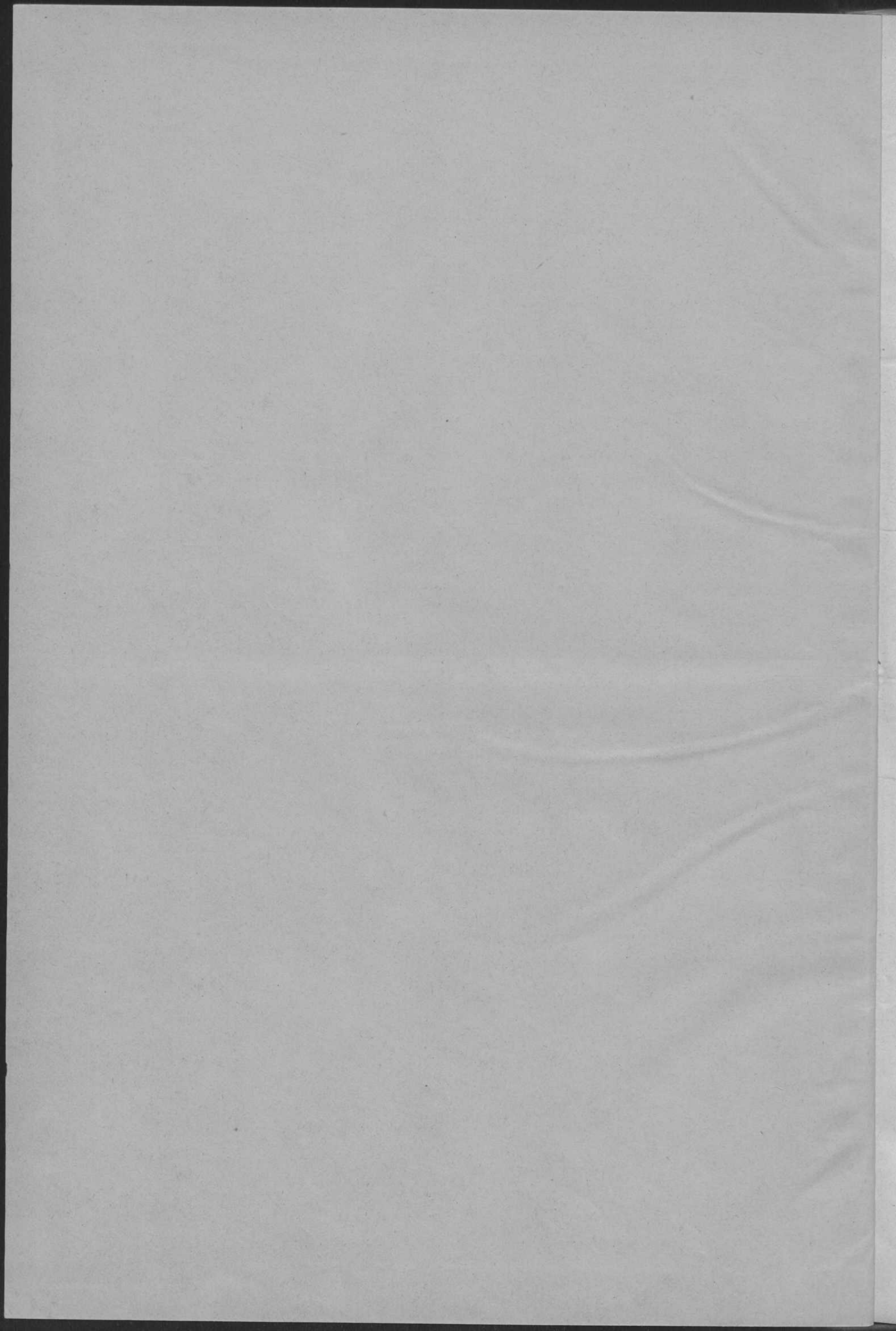

Saepel

in deze band:

22, n. 1 t/m 27 n. 10

(7 sept. 1949 t/m 30 april 1955)

4706

4877

Centrale Archiefbibliotheek
89.5
DELFT

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

VERSCHIJNT APERIODIEK BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER, — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8,— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0,35
ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: MARKT 37a
UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
22STE JAARGANG 7 SEPTEMBER 1949 4 BLZ. No. 1
HOOFDREDACTEUR: G. J. VAN DER GRINTEN. GRIFFIER: W. E. RÖELL.
REDACTEUREN: H. G. SENF — S. J. J. DE JONGH — R. L. BOSCH — G. H. HOFSTEDE

z'n koffer door de bedompte tunnel; linksaf — en dan geeft de eerste gaslantaarn je al weer dat rare smaakje; net maanlicht in een doosje; en de lucht van de Gist- en Spiritus: Delft. Geen Parijs. Geen Hilletje of Klara, maar Jan. Geen weekend zeilen, maar een nader onderzoek. Geen gebakken aardappelen, maar stampot. Geen thuis, maar „kast". Geen thee, maar bier.
En toch: hier bent U Uzelf. Thuis. Plezier wordt hier niet geboden of verkocht — het is er, om niets, voor niets. Ook om U te leren kennen scharrelt een kale horde over de vloeren rond. Ook aan U is de verantwoordelijkheid voor wat straks de jongste generatie in het D.S.C. zal zijn. We slaan U niet al te hoog aan. Misschien zouden we er goed aan doen de schouders op te halen en U verder te negeren. Het is onredelijk om altijd weer te hopen. Maar toch... maar dit is alles gevijs. Wie dit niet in z'n botten voelt, hoort zélf weer op z'n krent te zitten. Wel allemachtig! het is

GROENT IJ D!!!

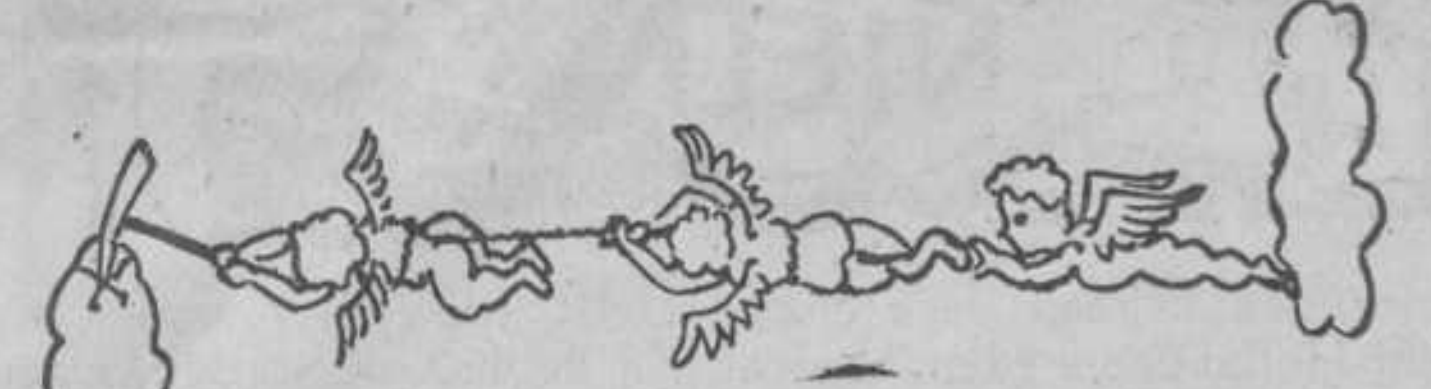
Velen kennen de heer Vellekoop slechts zoals hij in de late middag achter het buffet pleegt te staan. Sommigen hebben wel eens met hem te maken gehad bij het afschrijven van het dispuut of het samenstellen van een diner. Toch zullen degenen die zijn receptie Maandag bezocht hebben, hem niet daar van kennen. Zij zijn nader in aanraking gekomen met de heer Vellekoop en hun aanwezigheid getuigde van hun waardering voor het werk en de persoon van den Directeur van de Sociëteit.

Toen de heer Vellekoop dertig jaar geleden in functie trad, was juist tweemaal vlak achter elkaar een directeur ontslagen en de financiële toestand zag er allesbehalve rooskleurig uit. Voorwaar een mooi begin! Hoé een goed begin dat is geworden heeft de receptie aangetoond — en trouwens dat ondervindt een ieder dagelijks. Oud-commissarissen, leveranciers en personeel hebben reeds hun waardering uitgesproken; iederéén zingt hem de Diës toe met: „Zonder ouwe... enz" maar we zouden graag op deze plaats en op deze tijd nog eens willen wijzen op wat de heer Vellekoop aan de instandhouding van de sociëteit en van het studentenleven in de afgelopen dertig jaar heeft bijgedragen; een weigemeende gelukwens met zijn jubileum mogen we nog wel aan de voorgaande toevoegen.

REDACTIONEEL

Op de Scheveningse boulevard
Gewapend met binoculaire
Zie je kermis en badstrand
Op een veilige afstand
Ben je dan niet blij
Te kunnen zeggen: niets voor mij?

Moe? of maar een mätig beetje zin? Al de uren afgemeten die de groentijd mag kosten? Hoe eenvoudig is de geschiedschrijving! Bijvoorbeeld:
„Kaartje?..... Kaartje?..... o. ja, hier" Zuchtend sleept hij

VERPEINZINGEN

GOD EN DE WIJN.

De stille en verlaten narthex van de basilica Sant Ambrogio lag te rusten in de blakende hitte van het middaguur. De rust duurt hier al eeuwen, maar soms, op Zondag of in de vroege morgen is het hier zeer begaan. Dan komen de oude vrouwtjes om behalve hun devotie, hun 10 lires aan de bedelaars weg te dragen, want dat is ook een goed werk. Alleen de oude vrouwtjes gaan ter kerke. Enkele jonge meisjes of moeders in de kracht van hun staat voegen zich daarbij.
Mannen gaan niet in de kerk, dit is louter een aangelegenheid voor het andere geslacht. De enige mannelijke bewoners van het verheven territorium zijn zij die in het zwart gekleed gaan en de bedelaars die door hun hulpeloze staat ook zwart zijn. Nu in dit middaguur zit er maar één, één die niet kon opstaan om weer tegen de vespertijd terug te

keren. Hij maakt ook het enige geluid, want de zon is stil in zijn werk en niet hoorbaar, wel zichtbaar. Alles trilt en de stenen van de bouw schijnen nog steeds niet gaar te zijn, het lijkt nog steeds de oven, zo vlammend rood gaat de gevel gekleed. De wijn uit de osteria gloeit ook, alles gloeit en alles is zwaar en moeilijk te dragen. De bedelman mompelt voortdurend zijn ellende, als een die neuriet van verdriet. Verder zijn er de vliegen, die hem plagen en geen siesta houden. Ik zit alles te bezien op de grafsteen van een bisschop. Zou hij het weten?

Daar komt een meisje, dat al een vrouw is, schuw en schichtig door de poort het pleintje op. Zij heeft haast en aan de zwarte lamme man, die zich half om laat vallen om zijn hand vragend naar haar uit te strekken, gaat zij snel voorbij, zij draagt iets anders in haar hart, dan de behoefte goed te doen, zij is zelf degene aan wie goed moet worden gedaan, zo loopt zij, sluiert zich het gitzwart haar en verdwijnt in het huis van de grote man. Weer wordt het stil, nog stiller dan voorheen. De zon staat recht overeind en het is maar goed, dat het binnen donker is, want anders zou Lavinia, zo moet zij heten, haar kaars niet kunnen branden, voor hem, waarvan zij liefde wacht. De klok snijdt de stilte als een mes kapot. Weer een snee verteerd van het nooit oudbakken brood der tijden. Het is alsof de bedelaar dit ook met dank aanvaardt, althans zijn gemompel staakt een ogenblik.

Met de zonnetrilling staat de klok nog na te zingen, als een moeder met haar kind op de arm door de ruimte gaat om nog een kaars te branden. Rafaele moet een grote sterke man worden en het kleine flakkerende kaarsvlammetje zal een groot en machtig vuur ontsteken in het onder zijn schamele jakje zichtbaar kloppende kinderhart. Mannen zag ik niet, die hebben geen zorgen, die drinken wijn en dat verjaagt de zorgen en geeft er het leven voor terug.

Alleen de bedelaar, hij leeft van de zorgen en de bewogen gevoelens van anderen, dat dat goed en gerechtvaardigd is, weet hij zeker, daar getuigd de klasse van bedelaars van. Zovelen kunnen het niet mis hebben. Zij die uit de kerk komen gaan rechtop en knippen met de ogen, wiet weet wat zij voelen.

Ik wilde dat ik ook hun gevoelens deelde, zijn het van schuld of van verrukking; ik durf niet binnengaan, de volgende keer misschien. Zoals de zon zwaar is, zo weegt ook de wijn en ik ga heen, opnieuw naar de osteria en nog dieper fonkelt het in mijn glas. Het is de goede van de Vesuvius, die men Lacrimae Christi heet, de kerk en het wijnhuis zij kennen hier geen erfscheiding.

J. G.

Duizenden hebben deze zomer Delft, de parel onder de Zuid-Hollandse steden, bezocht. Zij hebben de statige huizen aan het O.D. bewonderd en het Prinsenhof aangegeapt — juist zoals iedereen voor de eerste keer. Zij zijn overal geweest waar geen Delvenaar ooit komt. Zij hebben in de gracht gespogen als zij Hollanders waren, en zich voor de Oude Kerk laten fotograferen als zij dat niet waren. Het is dan ook prachtig dat de Oude Kerk gerestaureerd zal worden.

Ondertussen, wat met de ene hand wordt gegeven, wordt met de andere genomen. Tientallen mannen in overalls zijn op verschillende punten in de stad bezig de oudste en eerbiedwaardigste instelling aan te tasten. Wij bedoelen de riolering. Deze kan geacht worden van de stichting te dactekenen en dus nu 702 jaar oud te zijn. Zij wordt vervangen door een riolering zoals elke stad die heeft.

Tot nog toe kon men uit honderden mondjes het afwas-, scheer- en douchewater in de gracht zien vloeien; het geklater geeft een zwakke echo van het rijke inwendige leven van het huis. De mondjes zullen spoedig zwijgen — wie zal over vijftig jaar nog weten waar de „gaten” even boven de waterlijn voor dienden?

De gracht zal dan gevuld zijn met fris, chloorhoudend H₂O. Op de bodem zullen advertenties van de detaillisten in Delfts blauw zijn te onderkennen. De afval zal geruisloos door de grèsbuizen vloeien. De bomen zullen wegwijnen in de chemisch zuivere lucht; daardoor zal er meer licht komen en zullen ook burgers nog wel aan het O.D. willen wonen; de ouderwetse ploeterij zal ophouden te bestaan en de studenten zullen wegtrekken. Dan zal ook het Barbaraklooster door een flat worden vervangen en dan is het dus toch nog ergens goed voor geweest.

L. P.

LITERAIRE KRONIEK

BOEKBESPREKING.

Vaag mij een recensie herinnerend, kocht ik „Other Voices other rooms” van Truman Capote. Het eigenaardige gezicht van de 23-jarige auteur (op de achteromslag van het boek) prikkelde in hoge mate mijn nieuwsgierigheid. De inhoud viel eigenlijk tegen want veel gebeurt er niet, maar wel werd ik direct getroffen door de beschrijvingen, die — in tegenstelling met mij bekende Amerikaanse literatuur — onmisbaar bleken te zijn en bovendien uitstekend van stijl.

De handeling komt neer op de geschiedenis van een 13-jarige jongen — Joel — die plotseling in een afgelegen en verfallen landhuis, te midden van enige min of meer abnormale mensen wordt geplaatst. Opvallend is dat in de diverse ontmoetingen van Joel met zijn huis- en buurtgenoten — alle merkwaardige en psychologisch interessante figuren — toch (of misschien — juist —) een eenheid van sfeer bereikt wordt. Een sfeer, duidelijk en suggestief, die niet naliet mij het boek — zoals de term luidt — in één adem uit te doen lezen. Joels vinden van zijn positie in dit milieu culmineert in het hier geciteerde einde van het boek:

„He knew he must go: unafraid, not hesitating, he paused only at the garden's edge where, as though he'd forgotten something, he stopped and looked back at the bloomless, descending blue, at the boy he had left behind”.

Niet alleen is de poëtische taal een openbaring en alleen daarom al een lezing van dit „signet”-boekje waard. Er is meer. Dat is de psychologische raakheid waarmee de personen en toestanden zijn beschreven.

Dat er echter zullen zijn die dit boekje decadent en ongezonder zullen noemen betwijfel ik niet, maar ik geloof dat er ook zullen zijn voor wie „Other Voices, other rooms” — zoals op het omslag is vermeld — „the literary sensation of the year” zal zijn.

L. B.

HET PARIJSE TONEEL IN DE ZOMER.

Te schrijven over het Parijse theater in de zomer is een hachelijke taak aangezien het merendeel van de 36 officiële en de vele andere officieuze theaters het „clôture annuelle” op hun deuren hebben hangen. Des te interessanter is het misschien uit de weinig overgeblevenen de boeiendste tafrelen op te zoeken. Verwacht echter niet dat ik U meevoer naar de luxueuze schouwburgen van de „Comédie Française” of van de andere bekende grote toneelgezelschappen. Het zal een tocht worden door de vergane glorie, waar nochtans verweerde spiegels en versleten stoelruggen geen afbreuk doen aan de intimiteit en de gezelligheid. Verwonder U niet wanneer ge terecht komt in het „Théâtre de Poche” het kleinste theater van Parijs met slechts zeventig zitplaatsen of het onbekende en slechts zelden in gebruik zijnde theater „Renée Maubel”. Beide worden dagelijks door duizenden onwetenden gepasseerd want het eerste ligt midden in Montparnasse, het tweede in het hart van het oude Montmartre. In deze twee theaters kon men het optreden bewonderen van Marcel Marceau, een bekend Parijs' pantomimespeler, die vorig seizoen in Nederland als leermeester van Sonneveld's cabaret heeft gefungeerd.

Na eeuwen van sluimering is de pantomimekunst in Frankrijk weer opgeleefd na de opening van een speciale opleidings-school. Tot de eerste afgestudeerde leerlingen behoren Marceau en Barreault, die eerst samen gespeeld hebben, maar daarna ieder hunsweegs gegaan zijn. Marceau heeft zich geheel gespecialiseerd in het pantomimespel en bespeelde dit seizoen met een eigen groep van negen personen het „Théâtre de Poche”. Het spel van zijn gezelschap en zijn solo-optreden zijn een openbaring, vooral wanneer men deze speciale kunst van slechts één film kent. Met verbazing ziet men hoe het mogelijk is trappen te beklimmen en af te dalen zonder dat een trap aanwezig is en hoe 1500 meter hardlopen gepresteerd kan worden zonder één meter af te leggen. Bijzonder geestig was het tafreel waarin Marceau achtervolgd wordt door een niet bestaande wesp en zijn reisje met

de evenzeer fictieve métro. Humoristisch was eveneens zijn op Chaplin geïnspireerde bezoek aan de soirée ten huize van Baron X., van het uittrekken van zijn jas tot de gevolgen van te veel drankgebruik aan het einde, toe. Het is dan ook verheugend dat deze kunstenaar deze winter in de Doelen te bewonderen zal zijn.

Verlaten wij de pantomime, dan vinden wij in het gewoel van de Blvd. Montmartre het „Théâtre de la Renaissance”. Hier haalt de groep „Grénier-Hussenot” de meest pessimistische Parijzenaar uit zijn beslommeringen. Dit gezelschap heeft zich geheel toegelegd op het blijspel en de klucht. Ook in „Les Gaités de L'Escadron” van de bekende Georges Courteline is het één dwaze mengeling van pantomime, cabaret en toneel. Hele parades compleet met muziek, generaal en dienstkloppende sergeant vinden hier plaats op het toneel als ware het een exercitieterrein. Dit genre is onbekend in Nederland, maar ook van deze sprankelende Franse humor zal men hoogstwaarschijnlijk komend seizoen in Delft kunnen genieten.

Wil men de lach in verschrikking ombrengen, dan komt men terecht in het beroemde „Théâtre du Grand Guignol”. Even bijzonder als de vertoning die men daar te aanschouwen krijgt is de geschiedenis van het gebouw zelf. Oorspronkelijk was het een oude kapel, daarna werd het de toonzaal van een kunstsmid en vervolgens het atelier van een kunst schilder die de, nog steeds aanwezige, Gothische aankleding tegen afbraak behoevede. In 1897 begon men er de Grand-Guignol griezelprogramma's te spelen. Ook in het huidige programma stroomt het bloed bij liters uit de afgrijselijke wonden en worden met plezier hoofden op gloeiende kachels gedrukt. Trouwens titels als „De Kinderbeul” en „Een misdaad in het Gekkenhuis” bereiden de bezoekers reeds voor. Is men van deze verschrikking bekomen dan kan men zich gaan vermijden in andere verwonderlijkheden. Wat te denken van een dergelijke aankondiging in het Engels nog wel: *An Evening with the Existentialists*. It is now fashionable to spend an evening in the Quartier St. Germain-des-Prés where you can see Jean-Paul Sartre and the Existentialists and various poets and painters. Genoemde heren bestaan voor een deel uit geringbaarde studenten waarvan een aantal, naar men mompelt, betaald wordt voor deze exotische dracht. Teneinde „fashionable” te blijven is wel het minste dat men kan doen het „Théâtre Antoine” te bezoeken waar dan wel niet Mijnheer Zelf maar dan tenminste het resultaat van één zijner pennevruchten is. Hier slaat het aantal opvoeringen van „Les Mains Sales” zijn voorgangers verre. Konden „Morts sans Sépulture” en „La Putain Respectueuse” het niet verder dan 180 opvoeringen brengen, dit stuk is reeds de 400ste gepasseerd. Inderdaad wordt men hier geconfronteerd met een sterk stuk met een actuele intrige. Men ziet hier het onbegrip van de leden van een proletariërs partij jegens de „bourgeois” Hugo die zich uit idealisme bij deze partij gevoegd heeft. Aan Hugo, secretaris van de partij wordt opgedragen zijn chef, die, volgens de mening der leden tegen de beginselen handelt, uit de weg te ruimen. Hugo huilt er echter voor zijn „handen te bezoedelen” maar nochtans pleegt hij de moord door samenloop van omstandigheden. Wanneer het internationaal partijbestuur te Moscou daarna orders uitgeeft die overeenstemmen met het beleid van de vermoorde chef, besluit men ook Hugo naar de galg te sturen. Hugo ontsteld over dit onrecht en het onverantwoordelijk gekuip geeft zich vrijwillig over aan zijn moordenaars. Het geheel speelt zich af tijdens de laatste oorlog in een Balkanstaat. Ziehier het gegeven dat met goed en vlot spel een zeer interessante vertoning doet ontstaan.

Nog deze winter zal men er in Rotterdam de Nederlandse premiere van kunnen beleven.

Van de schrijver Henri de Montherlant speelt men in het „Théâtre Hébertot” het stuk „Le Maître de Santiago”, voorafgegaan door een romantisch eenactertje vol luchtige amoureuze verwickelingen. „Le Maître de Santiago” is een stuk met sterk Katholieke inslag. De hoofdfiguur Don Alvaro is een Spaans wereldlijk en geestelijk ridder. We zien hoe deze eens zo belangrijke oorlogsvrijdiger zich verzet tegen verder nutteloos landveroveren en nog slechts heil in zijn geloof vindt. Ook zijn innig geliefde dochter Marianne beschermt hij met zijn mantel van liefde en geloof tegen de wereldse liefde, zozéer, dat zij hem volgt naar het klooster. Hoewel deze daad van Marianne enigszins verwonderlijk aandoet na het aanvankelijke grote verzet tegen haar vader, maakt het goede spel van dit soms te gedragen stuk, er een boeiend geheel van.

Zal de lichtgeroerde toeschouwer bij dit stuk een traan kunnen wegpinken, beken zal hij kunnen laten strömen vanwege de armoede van „Deirdre des Douleurs” geschreven door John M. Synge en gespeeld in het „Théâtre Charles de Rochefort”. Dit drama is geïnspireerd op dezelfde Ierse sage

waarnaar A. Roland-Holst zijn prachtige Deirdre geschreven heeft. Synge heeft er echter niet meer dan een zwak en actieloos gedoe van weten te maken, en het matige spel en de nog matiger decors voltooien het fiasco.

Als we op het einde der tocht echter nog even langs het „Théâtre des Noctambules” gaan, kunnen we de tranen laten opdrogen en ons weer tot de lach wenden. Hier vrolijkt Xavier de Courville met zijn théâtre „Arlequin” het Quartier Latin op. Uit de wagen die hij het toneel opduwt weet hij een toneeltje, lichten, voorhang en décors te halen en binnen 5 minuten heeft zich het wonder voltrokken en staat het théâtre Arlequin klaar voor de chansons en fantasiën gezongen en gespeeld door de Courville en zijn vrouwelijke partner. Op vlotte humoristische wijze amuseren zij met hun liedjes, met fabels van La Fontaine, en met hun persiflages op opera, operette, comédie en ballet.

Zo ziet men dat er behalve can-can revues en dergelijk „luchtig” nog ander vermaak te vinden is in het Parijse theater in de zomer.

B. H. O.

FISA VERSLAG

Ongetwijfeld zullen er zijn geweest die de Europese roeikampioenschappen bezoekend even een stille vergelijking hebben gemaakt met een bijna even belangrijke wedstrijd: De Varsity. Dat kan goed geweest zijn maar — men weet het — niet elke vergelijking gaat op.

De bekende gemeenplaats is dan ook: „Alles op zijn tijd” en inderdaad slechts zeer node zou ik dan dit op deze tijd hebben willen missen. Zelfs de grootste ondeskundige en leek op roeigebied heeft hier kunnen genieten van het zien van perfect uitgevoerde sport.

Juist de sublimste sportmanifestaties kunnen de outsider bekoren, al zal een ingewijde ongetwijfeld meer en beter weten te savoureren.

Een outsider, die, de volgende dagen de krant inkijkend, zal lezen dat een acht geen spatje water opwierp.

„Juist” denkt hij en dan weet hij waarom hij het zo mooi vond. Zo zijn deze wedstrijden dan wel zeer instructief geweest voor mijn categorie: „de outsiders”.

Maar outsider of niet: Je schrijft de tijden op en vergelijkt ze, je raamt de kans van Neumeier en van der Meer en roemt de acht. Je roept Triton terwijl Bertha je zoëven een rode roos met rood-wit lintje verkocht.

Je wilt zeggen: „Kijk eens daar heb je D.....” maar aangekondigd door Franse, Engelse of Nederlandse rapporteurs komen daar de ongestuurde vieren (quatre rameurs sans barre) aan.

En als de protocolaire plechtigheid van krans, glimlachende roeiers, een eerbiedig aangehoord volkslied teneinde is ben je de belangrijke mensen op de eretribune vergeten en bewondert de goede coupe van een eenvoudige jurk met wat daar in- en uitsteekt.

Kijk en daar heb je Jan B. ook al een blazer aan en met wie loopt hij daar nu weer?

Vlug de tijden, eerst Frans en je noteert al vast wat; dat staat goed. „Wel” zeg je en trekt een nadenkend gezicht: „geen slechte tijd voor een Nederlandse ploeg?”

Verdome je hebt nog nooit van roeitijden gehoord of ze genoteerd. Ondertussen wenk je een jongen met gazeuse en sigaretten en start een conversatie met je buurman of buurvrouw. En waarom ook niet? De gehele tribune is één grote familie met min. Drees als pater familias.

Kijk eens wie komt daar aan, wat..... ja hoor hij is 1ste luitenant en het uniform staat hem goed! Snel de tribune af en even een praatje maken, je hebt hem immers in jaren niet gezien?

„En wanneer ga jij weer naar Delft?” natuurlijk zie je Delftenaars, hoe kan het anders?

En zo voorts, en zo voorts lezer; U die er geweest bent, U weet het wel. Zo was het: niet alleen kijken, nee ook het andere; de gezelligheid en wel een zeer bijzondere.

L. B.

TREFPUNT voor Zakenvrienden
Mannen van de Industrie en
de Vorsers der Wetenschap

Café Restaurant „t Prinsenhof”
Oude Langendijk 13 — Delft — Telefoon 16
Directie: W. REINDORP

PASSERDOZEN
RICHTER, LOTTER en andere
TEKENMACHINES
KUHLMANN — NESTLER

Het speciale adres voor
SCHRIJF- en TEKEN-
artikelen te DELFT is:
A. J. PRINS
CHOORSTRAAT 4

H Kleding
Heren-Modes
Hoeden

J. J. PETIT
Hippolytusbuurt 31 T.591
CORPSLEVERANCIER
Verhuur Gelegenheidskleding

Académie de danse Rocco Dubois

Sinds jaren het adres van de Delftse studenten hervat haar
Studenten Dansclubs en Privélessen

Het summum op Dansgebied en Amusement

Inschrijving (aan het Hoofdinstituut: J. P. Coenstraat 34 te Den Haag
(Bezuidenhout Telefoon 77.19.09.)

Ook voor de lessen der Dansclubs, die
gegeven worden in Gebouw PULCHRI
STUDIO, Lange Voorhout, Den Haag.

Laat U terstond inschrijven

Door onze vele buitenlandse reizen
kunnen wij U verzekeren, dat ook dit
jaar Uw stoutste verwachtingen over-
troffen zullen worden.

Special Herenkapper

JOH. GERBRANDS
Gediplomeerd Kapper

Parfumeriën en Toiletartikelen
Oude Delft 180a - Delft - Tel. 624 - Giro 51984

Heren Studenten!

Uw Corpsleverancier is:
voor brood, koek
en beskuit

A. W. UNGER
Markt 21 — Telef. 222

Leverd steeds
het beste van het beste

Voor
KOLEN

Fa. A. ROMIJN & Co.
Koornmarkt 84 - Tel. 748
Tegenover Hotel „Central”

N.V. VEREEN. DELFTSCHE
PAKSCHUITDIENSTEN
Balhuizen & v.d. Well
GEREGELDE DIENSTEN
VOOR VERVOER
VAN GOEDEREN
DELFT-AMSTERDAM v.v.
Ligplaats Delft:
Houttuinen 24a - Telefoon 198
Ligplaats Amsterdam:
Rokin, t.o. Ned. Bank Tel. 42207

Voor Fotograaf...

Reijken

KOORNMARKT 72
TELEFOON 1765

Een alude en
goede MOS
's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

Stoomblekerij
Chemische Wasserij

„**OZON**”

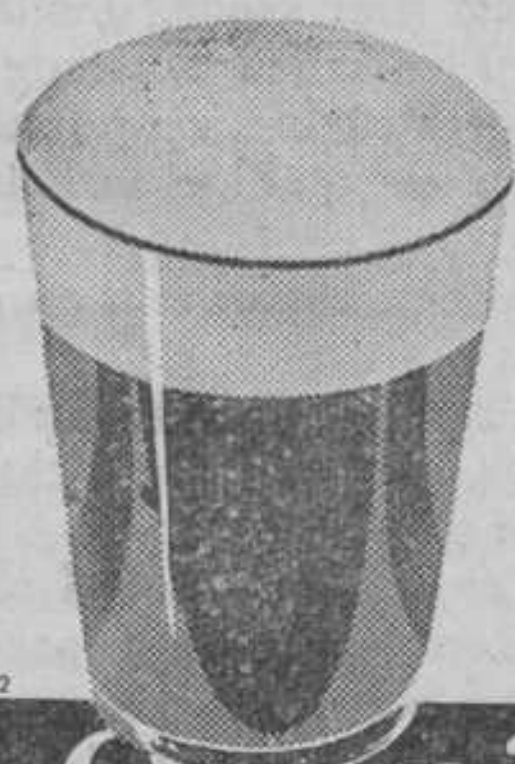
Telefoon 778426
VOORBURG

voor de Herenwas

DE KUYPER
OUDE GENEVER • LIKUREN • DRY GIN • ANNO 1695 • SCHIEDAM

A. 22

VOÓR DEN ETEN
ÉÉN
OUDE VLEK
DELFTSCHE DISTILLEERDERIJ VLEK & CO DELFT

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

